

ΣΤΟ ΔΙΑΠΡΕΠΗ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ-ΒΟΥΣΑΡΗ.

Καλόστονε τὸν ἀδελφὸ Καρρέρη,
ἢ Ἀθήνα τὸν κυττάει μετὰ χαρᾶς,
ἀλλ' ἀτυχῶς λιγάκι θὰ ὑποφέρῃ...
τοῦ πῆρε δὲν τὴ δόξα ἢ Ζανταράς.

Τσακισίνος

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

Κακὸ καὶ φαταρίαίς, ἐμάξια, κάρρα, ὄνοι,
Λίγανα, δάφναις, βραῦδες, ἰβραϊαὶ καὶ μασσόνιοι.
Ὁλόκληρα βαπόρια καὶ ἀμαξοστοιχίαις,
Καὶ ὅλα τὰ φουράκια καὶ ὅλαις ἢ συντεχνίαις,
Ἄνδρες Ἀρκάδες, λουστροὶ, τοῦ κόμματος οἱ στόλοι,
Ἡμέτεροι καὶ ξίνοι, ἐχθροὶ μαζί καὶ οἴλοι,
Στὸ πόδι σηκωθῆκαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶνε
Κι' ὅλο γι' αὐτὸν λίνε κι' ὅλο γι' αὐτὸν ρωτοῦνε
Καὶ ὁ Ἀλεξιάδης — γιὰ νὰ χαροῦνε ὅλοι —
Παράσσει θὰ δώσῃ μετ' αὐτὸν... Σουμαδοπῶλη

Δὲν Κιχῶτος

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

— Τόπο στὸ Φίγαρω, τόπο παιδιά... —

Σὰς φωνάζει μετ' αὐτὴν ἰσχυρὰν φωνὴν τοῦ καὶ τὴν γραφικὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ὁ Ἕλληνας ἀοιδὸς κ. Κωιστέλλος ὑποκρινόμενος τὸν Φίγαρω εἰς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης». Καὶ ἡμεῖς — οὐχὶ ὑποκρινόμενοι — σὰς φωνάζομεν μετ' αὐτὸν Στέντορος, διὰ ν' ἀκουσθῶμεν παρ' ὄλων :

— Τόπο, παιδιά, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μελόδραμα καὶ πρῶτοι ἐκτελοῦμεν τὸ παράγγελλμά μας ἀφιερῶντες εἰς τὸ «Ἄστυ» δύο σελίδας δι' αὐτό.

Τίνος ἡ καρδιά δὲν ἠσθάνθη λύπης παλμόν, ὅταν εἶδε πρό τιμῶν ἐτῶν μελοδραματικὸν θίασον Ἀρμενικὸν καὶ ὅταν ἐσκέφθη, ὅτι εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρφῆως τοῦ συγκινοῦντος λίθου καὶ δένδρου διὰ τῆς μουσικῆς τοῦ τέχνης, δὲν εὑρίσκαται εἰς ἀνθρώπου νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ νὰ καταρτίσῃ, νὰ συμπήξῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων Ἑλληνικὸν μελοδραματικὸν θίασον; Ὅλοι ἠσθάνθημεν τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους παλμούς, ὅλοι τότε ἐκάμαμεν τὴν ἀπελπιστικὴν σκέψιν ἐξερχόμενοι τοῦ θεάτρου: Καὶ ἡμεῖς νὰ μὴν ἔγουμε μελόδραμα ἰσὴ γλώσσά μας!

Ἐν τούτοις.

Ἐξ ὄλων αὐτῶν οἵτινες θὰ ἐξέβαλον τὴν κραυγὴν τῆς ἀγανακτικῆς δὲν εὑρέθη κανεὶς νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν κοινὸν αὐτὸν πόθον. Οὔτε λάτρης τῆς μουσικῆς, οὔτε τὸ Ὁδεῖον, τὸ ὅποιον εἶχε καὶ τὸ καθῆκον, οὔτε μουσολήπτος ἄλλος ὁμογενῆς, οὔτε ὁ Βασιλεὺς, οὔτε ἡ Κυβέρνη-

σις, οὔτε... οὔτε... Εὑρέθη μόνον εἰς ράπτου, ὅστις συνεκινήθη, ὅστις εἶχε περὶ τὰς δεκακισχιλίας δρα. περιουσίαν κτηθείσαν ἐκ τῆς ἐντίμου ἐργασίας τοῦ καὶ ὁ ὅποιος ἔρριψε τὸν κύβον ἀποφασίσας μὲ τοιαῦτα ἐφόδια νὰ κἀμῃ ἑλληνικὸν μελοδραματικὸν θίασον. Ὁ ράπτης αὐτὸς ὀνομάζεται :

— Ἰωάννης Καραγιάννης.

Τώρα βεβαίως σὰς κινεῖται ἡ περιέργεια, θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς συλλήψεως, τῆς κυοφορίας, τοῦ τοκετοῦ τέλος αὐτοῦ τοῦ νηπίου, τὸ ὅποιον ἠνδρώθη κατ' ἀνεξήγητον φυσιολογικὸν λόγον τόσον ταχέως, ὥστε νὰ τέρπῃ τὰ ὦτα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου τόσον ἀκροατῶν; Ἐχει περιπετειώδη ἱστορίαν, κύριοί μου, καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσιν διὰ τὸν μέλλοντα νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ μελοδραματός μας. Ἐχει περιπετειώδη ἱστορίαν καὶ περίεργον ἀφορμὴν. Ἀφορμὴ εἶνε ὁ κ. Ταβουλάρης καὶ οἱ Μαλωγάδες τοῦ... Μάλιστα. Ὁ κ. Ταβουλάρης, δὲν ἐνθυμούμεθα εἰς ποῖον θερινὸν θέατρον, ἠθέλησε νὰ νεωτερίσῃ καὶ ἠπειλήσεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ μεταβάλῃ τὴν γνωστὴν ἰταλικὴν κωμωδίαν εἰς εἶδος vaudeville προσέκαλεσε λοιπὸν νέους τινὰς ἐκ τῶν ἀπαρτιζόντων σήμερον τὸν μελοδραματικὸν θίασον μεθ' ὧν ἦλθεν εἰς συμφωνίας... ἀλλὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐξεπλήρωσεν ἢ διὰ νὰ εἰμεθα σφρέστεροι δὲν ἐπλήρωσε. Ἠρχισε τὸ αἶσθημα τῆς ἐκδικήσεως ἐκ μέρους τῶν νέων τούτων καὶ ἐγένοντο διάφοροι προτάσεις ἐν αἷς καὶ μία, ἣτις ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας ὄλων: νὰ ἐνοικιασθῇ μικρὸν θέατρον ἐν ᾧ νὰ ᾄδονται ἑλληνικὰ ἄσματικὰ ἢ τεμαχικὰ ἐκ μελοδραμάτων καὶ τοῦτο, ὅπως ἀποσπασθῇ τὸ κοινὸν ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ κ. Ταβουλάρη. Τὴν ιδέαν ταύτην ὄχι μόνον συνεμερίσθη ὁ κ. Καραγιάννης, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιθύησε τολμηρῶς προτείνας νὰ συστήθῃ μελοδραματικὸς θίασος καὶ προσαναγκῶν πρὸς τοῦτο ὅλην τοῦ τὴν περιουσίαν.

Ἀκούετε κ. Συγκρέ;

Ἐκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ μεγάλη προθυμία τοῦ κ. Καραγιάννη καὶ ἡ μικρά του περιουσία δὲν ἦσαν ἱκανὰ ἐφόδια διὰ τὸ ἔργον. Ἐπρεπε νὰ συντελέσῃ ἡ ἐθεθυμία τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Μπεκατώρου ἐγκαταλείψαντος ὅλας σχεδὸν τὰς παραδόσεις τοῦ καὶ ἀρσιωθέντος εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν μελῶν τοῦ ἀρτιπαγοῦς θίασου, ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ἡ αὐταπάρνησις τῆς μουσικοδιδασκαλίας κ. Καρούκη Λαμπελέτ ἀναδεχθείσης καὶ ταύτης ἐπὶ πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας νὰ διδάσῃ τοὺς νέους ἀοιδούς μας, ἔπρεπε τέλος αὐτοὶ οἱ ἀποτελοῦντες σήμερον τὸν θίασον νεοὶ νὰ καταβάλωσι τοὺς ἀτρώτους, τοὺς ὑπερανθρώπους κόπους, οὓς κατέβαλον διὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ μόνον τὸν θαυμασμὸν δύναται σήμερον νὰ προκαλέσῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Φαλήρου. Τὸ πρῶτον μελόδραμα, ὅπερ ἀνεβίβασαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦτο ἡ «Ἰετλή» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κατακουζηνοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι πολλὰ ἦσαν αἱ ἀτέλειαι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπελπιστικαί, εἰάν λαβῇ τις μάλιστα ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐδόθη καὶ ὀλίγον προῶρως διὰ νὰ εἰσπραχθῶσι ὀλίγα χρήματα χάριν τοῦ γενομένου ταξιδίου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐξ ἧς ἀπακόμισαν πολλοὺς ἐπαίτους καὶ χειροκροτήματα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὀλίγα χρήματα.

Ἦδη κύριε πρόσωπα τοῦ θίασου εἶνε ἡ ὑψίφωνος κ.